

opusdei.org

# **Marias liv (XVII): Herrens Uppståndelse och Himmelfärd**

Evangelierna inkluderar inte Vår Fru i den gruppen kvinnor som på söndagen begav sig iväg för att tvätta Herrens kropp. Hennes frånvaro öppnar för hoppet om Kristi seger.

2011-09-05

I gryningen den tredje dagen, när sabbaten var slut, begav sig Maria Magdalena, Maria, Jakobs mor, och

Salome på väg till Jesu grav. Kärleken tvingade dem att ge Herrens döda kropp de sista tjänsterna som de inte kunnat fullgöra under fredagseftermiddagen. Medan de vandrade på vägen, frågade de varandra: *Vem skall rulla undan stenen från ingången till graven åt oss?* (Mark 16:3) Den liknade faktiskt ett kvarnhjul, och flera män hade fört fram den för att stänga till graven.

Man måste tänka på det märkvärdiga i att evangelierna inte nämner den allra Heligaste Jungfrun. Efter att Vår Frus närvaro vid Korsets fot omnämnts, återkommer hon först efter Uppståndelsen, när den helige Lukas i början av Apostlagärningarna skriver, att Maria befann sig i Nattvardssalen i Jerusalem tillsammans med Apostlarna, med de andra kvinnorna, som hade följt med Herren från Galileen, och med andra släktingar (jfr Apg 1:12-14).

Denna tystnad är mycket talande. I motsats till alla andra trodde Maria fullt och fast på sin Sons ord, som hade förutsagt, att han skulle uppstå från de döda på tredje dagen. Därför har de kristna sedan gammalt trott, att hon hade tillbringat natten från sabbaten till söndagen vakande i väntan på det ögonblicket, då Jesus skulle uppfyllt sitt löfte. Vi kan tänka, att hon med hjälp av Johannes – som inte skildes från Henne, sedan han mottagit Henne som sin mor vid Korsets fot – hade ägnat timmarna dessförinnan åt att samla Mästarens lärjungar och söka stärka dem i tron och hoppet, framför allt dem som hade varit rädda under de smärtefyllda ögonblicken.

När den nya dagen grydde – som snart skulle kallas *dies dominica*, Herrens dag – fördjupade sig Jungfrun allt djupare i bön. Den gryende kyrkans tro och hopp koncentrerades på Henne. Och det är

en utbredd uppfattning, att Herrens första uppenbarelse var inför hans Moder: inte för att hon skulle tro utan som en belöning för hennes tro och till tröst i hennes smärta. När sedan timmarna gick, spreds budskapet från mun till mun: först bland lärjungarna, för vilka kvinnorna som hade gått till graven berättade det, och sedan i en allt vidare krets av människor.

Likväl var folket i Jerusalem fortfarande upprört; Kristi korsfästelse hade inte dämpat hatet hos översteprästerna och de äldsta. På Apostlarna vilade en alvarlig fara att anklagas för att ha fört bort och gömt kroppen. Kanske änglarna av denna orsak påminde kvinnorna – för att de skulle förmedla det till lärjungarna – om det som Jesus hade sagt dem före sitt lidande: att han skulle bege sig till Galileen (jfr Luk 24:8).

Denna första söndag präglades av ett kommande och gående till den tomma graven. Den slutade i Nattvardssalen med att Jesus visade sig för Apostlarna, vilket följdes av att han visade sig en andra gång mittibland dem en vecka senare (jfr Joh 20:19). Troligen anträdde apostlarna sedan resan mot Galileen tillsammans med Maria längs med de vägar som de tidigare kommit i glatt sällskap med Jesus.

I väntan på Mästarens uppenbarelser återvände Apostlarna till sitt arbete som fiskare (jfr Joh 21:1), medan Vår Fru säkert återvände till huset i Kafarnaum, där hon först hade bott, och fortsatte att stärka alla i tro och kärlek.

Så småningom dämpades de fientliga sinnena, Apostlarna och lärjungarna såg sin tro på uppståndelsen stärkas: vid varje möte med Herren – evangelierna berättar endast några

få – och de utgick fyllda av iver, fyllda av glädje, hoppfulla inför framtiden. Till dess när Jesus i ett bestämt ögonblick sammankallade de mest förtrogna i Jerusalem för att ge dem den sista undervisningen och några förmaningar, därför att det slutliga avskedet närmade sig.

Detta hände en eftermiddag, efter att de tillsammans hade ätit en sista måltid. På toppen eller på en slänt av Olivberget, med Jerusalem vid sina fötter, skulle de ha det sista förtroliga mötet med Mästaren. Kanske kände de sina hjärtan dra ihop sig en smula, när de tänkte att de aldrig skulle se honom mer. Men Herren hade själv försäkrat dem, när han avlägsnade sig, att han skulle vara med dem på ett annat sätt (jfr Matt 28:20).

*Han sade åt dem att inte lämna Jerusalem utan vänta på det som fadern hade utlovat (Apg 1,4), och sedan, lyftes han upp till Himlen för*

att ta del i Guds makt i sin allra heligaste mänsklighet. Den helige Lukas berättar scenen i detalj: *Han tog dem med sig ut ur staden bort mot Betania och han lyfte sina händer och välsignade dem. Medan han välsignade dem, lämnade han dem och fördes upp till himlen. De föll ner och hyllade honom och återvände sedan till Jerusalem under stor glädje* (Luk 24:50-52). De hade med sig Jesu Moder, som också var Moder till var och en av dem. Och sorgsna nära intill henne väntade de på den Helige Andes ankomst, som de hade lovats.

**J.A. Loarte**

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad från <https://opusdei.org/sv-se/article/marias-liv-xvii-herrens-uppstandelse-och-himmelsfard/> (2026-03-19)